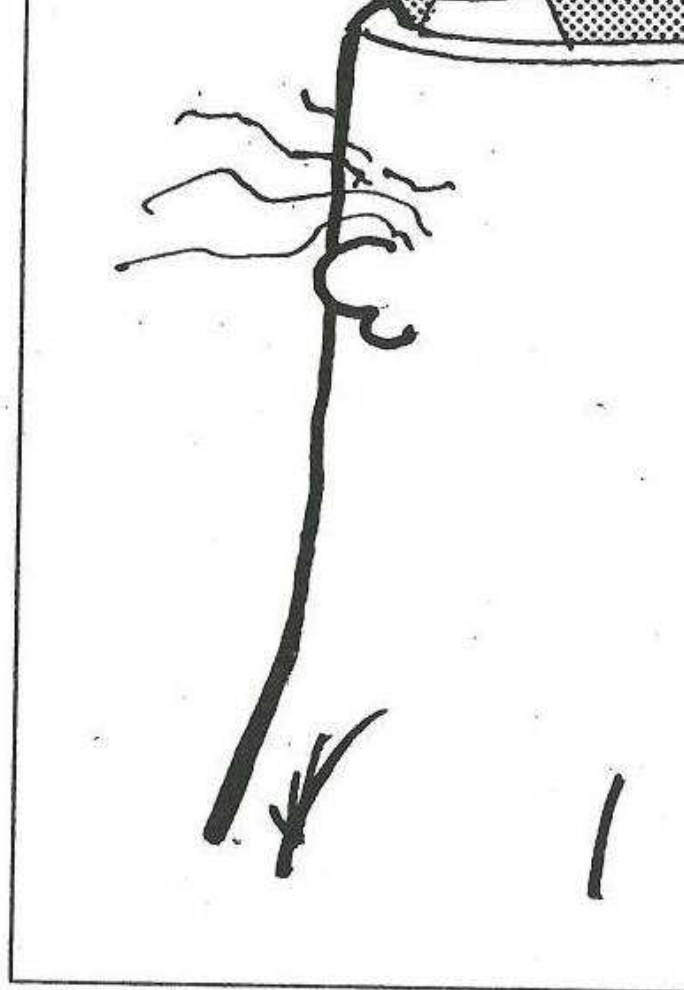

Dos fills

● El passat tretze de maig, a Caldes de Malavella es va celebrar com cada any l'aplec de la sardana, que aquest any coincidia amb el centenari del mestre Mas i Ros. Dins dels actes organitzats per a l'ocasió, un de significatiu i alhora simpàtic i de bon agrair era l'entrega d'un record per als ex-presidents de l'Agrupació Sardanista o els seus familiars en cas que ja no estiguessin entre nosaltres. Des d'aquí vull que consti el meu agraïment, ja que el meu pare, l'Esteve Valentí, fa molts anys també en fou, de president. Gràcies, de debò. Ara bé, el meu pare va ser pare de dos fills: en Narcís (el gran), que sóc jo, i el meu germà petit, en Jaume. Que quedi clar que per mi això de ser el gran o el petit només és un fet anecdòtic però, tot i això, se suposa que jo sóc el primer familiar directe del meu pare. El dia de l'entrega dels records, entenc perfectament que no se'n doni un per cada un dels fills, seria molt costós (encara que potser maco, no?). Però també crec que si algú hagués tingut suficient tacte, en el meu cas el més raonable i ètic potser hauria estat consultar-ho als dos fills que va tenir l'Esteve Valentí, encara que jo posaria la mà al foc que el record hauria acabat al lloc on és ara. Si algú

hagués intentat fer les coses amb més sensibilitat, podien haver passat aquestes coses: que potser algú hauria ensenyat les orelles; que als ulls de molta gent els de l'Agrupació haurien quedat com uns senyors; que jo no m'hauria sentit tan discriminat ni ofès.

A hores d'ara, per mi ja no hi ha res a parlar. No acceptaria res, encara que entenc que em mereixo alguna disculpa. Sóc de les persones que valoren les coses, les emocions més que tot, encara que hi hagi gent que els posi preu i que les compti a part. / NARCÍS VALENTÍ i CARABÚS. Caldes de Malavella (la Selva)